

□ EEN RIMPELING □

DOOR MARIA DE VRIES-VOGEL.

En open vind
Ik als mijn eigen
De woning wier beveiligd zwijgen
Me omvat als een verloren kind?
(BOUTENS, Stemmen).

I

P den breeden, hoogen dijkweg, die gebogen het glanzend watervlak volgt, komt zij langzaam aan. Haar slanke, blauwe gestalte wordt nauw merkbaar grooter; haar gang is zóó stil, dat het één beweging lijkt. Achter haar is zon, die het effen rivierwater doet glanzen in een mat wit; maar gouden lijnen geeft aan haar gestalte, een gouden schijn om haar blonde hoofd. Ze heeft haar handen ineen tegen haar borst; en ze ziet over het water naar de verre groene landen.

En al zie ik haar gezicht nog niet — dan alleen de bewogen ovaal — ik weet haar oogen nu groot en glanzend, met de felle zwarte pupil van eene, die leeft in het verleden, of van eene die zoo jong is als zij en leeft in de droomenwereld van haar toekomst.

Het is een wonder, zoo de mensch te zien naderen in het kind; het kind, dat mijn eigen kind is.... een geheel onbekende mensch die toch zoo eigen is. In de, nog zoo kort verleden tijden van haar moeilijken, hotsenden groei is zij mij zoo vertrouwd geweest met haar verzwegen strijd; en nu haar zieleleven vereffend is en haar slanke gestalte de lijnen gaat toonen van de jonge vrouw, is zij voor mij nog eens nieuw en bekoorlijk in haar heerlijke ontplooiing.

Zij komt nader, in denzelfden effen gang. Ze droomt, ze ziet mij niet. Ze weet wel, dat ik hier nog zit en wacht op haar — maar ze wilde het liever niet weten, omdat de droomen haar lokken.... en omdat zij, zij niet los wil laten....

Hoe lang nog zal ik haar zoo zien; dat ik alleen haar nog bespied; waar ik al zie, dat zijzelve mooi gaat worden en een belofte is.... voor een ander?

Beweegt ze de handen op haar borst? Ze klemt ze toch niet vast ineen?

Ze is bleek geworden en haar oogen glanzen donker; haar mond staat half open, en ik zie een angstige tegenstelling in de zonnige omlijning van haar ranke figuur en de wat droeve bleekheid van haar ontroerde gezichtje in schaduw.

Nu zit ze weer naast me. Haar wangen blozen weer, en haar oogen staren